

[J. S. Foget.]

Møde paa Hindsgavl udtalte Statsministeren ifølge Ritzaus Referat:

„Vi kræver, at de økonomiske Virksomheder skal være under Kontrol, og Kooperationen skal være Regulator og desuden Midlet til at tilvejebringe Beviset for, at Produktionen og Omsætningen kan drives, ogsaa naar saadanne Krav opfyldes. Kooperation, Fagforening og Parti burde utvivlsomt ind i et endnu intimere Samarbejde end hidtil for at kunne gennemføre den stadig fornødne Agitation for Sikring af den danske Arbejderbevægelses Position og dens kraftigt fortsatte Virksomhed.“

Her gives altsaa Udtryk for Arbejderorganisationernes Løsen: Alt skal underlægges Organisationens Magt i dette Land.

Jeg tilføjer her en Udtalelse af Statsministeren; den staar i Rigsdagstidenden Sp. 189, hvor Ministeren udtaler:

„Der er en særdeles let og god Forbindelse mellem Fagforeninger, Fagforbund, Parti og Ministerium, og det ærede Medlem behøver ikke at udføre frivillig Budtjeneste — det bliver besørget alt sammen paa fuldkommen normal Maade.“

Vi ser, hvorledes man systematisk gaar frem over for Embedsmændene og her ved Hjælp af Skatteydernes Penge bevilger dem eet Aar 6½ Mill. Kr. og et andet Aar 11 Mill. Kr. i ekstraordinært Tilskud.

Vi ser, at man maalevidst indfanger selve Politiets Organisationer og med 1 200 Stemmer tvinger en Politioorganisation med 2 600 Medlemmer ind i Centralorganisationen og derved tvinger hver eneste Politimand til at yde 30 Kr. til Arbejdernes Strejkefond, et ganske unormalt Forhold, idet man saa udmærket godt kan tænke sig den Situation, at Politiet maa bekæmpe en Strejke, som de selv hver Mand har maattet betale 30 Kr. til at understøtte.

At disse Tvangsmetoder ikke gaar ganske roligt af, finder vi bl. a. Udtryk for i „Typograffidende“ for 29. Juli 1938, hvor der paa dette Blads Forside staar:

„Vi nærmer os nu Tiden, da det er vort Forbunds Tur til at holde Delegeretmøde. Selv om der naturligvis paa Forhaand knytter sig nogen Interesse til denne Forsamling, saa er det jo desværre saaledes, at det bliver mere og mere klart for Medlemmerne, at vi ikke har noget at skulle have sagt. Ensretningen er i rivende Fremmarch. Fagbevægelsen er under politisk Diktatur. Paa de faglige Kongresser, der har været afholdt i Sommerens Løb, har man kunnet spore lidt

af en Opvaagning mod Ensretningen og mod Medlemmernes Umyndiggørelse. Der er snart sagt kun den Ret tilbage for os, at betale. Men ogsaa denne Ret er ved at trykke Medlemmerne i Knæ, idet bl. a. de stadig stigende Kontingenter tynger usigeligt haardt paa et Budget med Minimallønninger. — De delegerede vil møde i Ensretningens og Diktaturets Tegn.“

(P. Andersen: Det er skrevet af en Kværlant!). Ja, man hører naturligvis straks fra Regeringsbænkene Udtrykket „Kværlant“ udslynget over for noget saadant.

Her i Skudshale-Affæren lyder det jo saa rørende, at Fagforeningerne har været nødt til at gribe ind over for en haardhændet og løntrykkende Landmand, men det viser sig, at man maa trygle og true Arbejderne til at forlade Tjenesten hos denne Landmand. En Røgter, som tjener hos Winther for Tiden, har saaledes betinget sig, at hvis han skal forlade Pladsen til November, skal man til Gengæld sikre ham Arbejdsledsunderstøttelse, og man har efter Sigende tilbudt ham, at blot han vil betale Kontingent fra nu af, skal han faa, hvad han forlanger.

Det viser sig, at der er nok, der vil arbejde under disse saakaldte utaaelige Forhold, og en Arbejdsmand fra Skudshale-Egnen skrev forleden Dag:

„Vi Landarbejdere her paa Aalborg-Egnen har med Interesse fulgt Konflikten paa Skudshale, idet det vil ramme ogsaa os, saafremt Fagforeningerne faar gennemført, at Gaardmændene kun kan levere Mælk og Svin, saafremt de beskæftiger Medlemmer af „Dansk Arbejdsmandsforbund“. Vi vil da blive belempret med en ekstra Udgift paa 3 Kr. om Ugen til Fagforeningskontingent og 2 Kr. til Arbejdernes Hus, hvor vi aldrig faar Lejlighed til at sætte vor Fod. Dertil kommer, at Gaardmændene vil indskrænke Arbejdskraften betydeligt, og vi vil blive indrulleret i de arbejdsløse Hær. Derfor advarer vi i Tide vore Kolleger mod at lytte til Fagforeningsgeneralernes lokkende Toner om større Løn og Understøttelse — det skaber kun Arbejdsledsunderstøttelse og større Byrder for Samfundet.“

Se, det er en af Landarbejderne oppe fra Egnen ved Skudshale, som betakker sig for de Herrers Omsorg for Landarbejderne, og det beviser bedre end noget andet, at selv Arbejderne reagerer mod denne fuldkomne Terror.

At der under disse Forhold ikke er andet at gøre fra det øvrige Samfunds Side